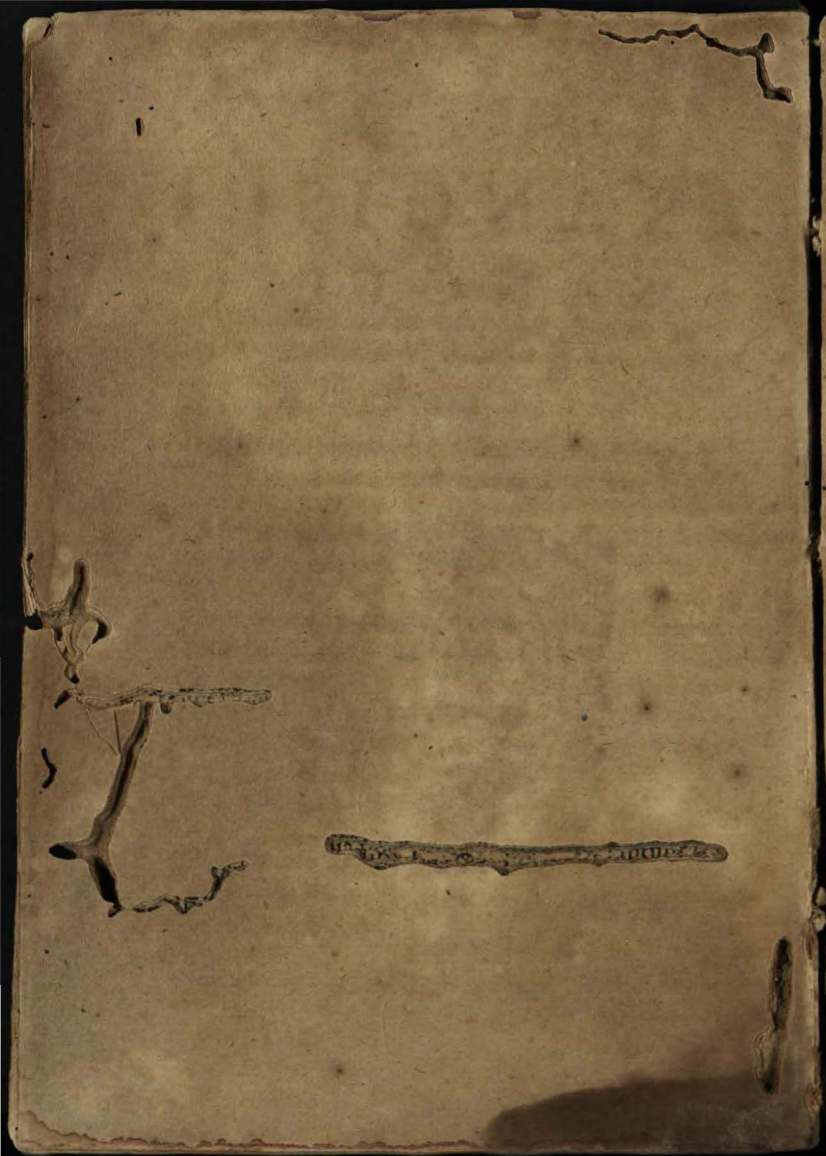

UNIVERSIDAD
DE MURCIA
BIBLIOTECA

S-13
2316

GRAMMATICA
GRÆCA
FRANCISCI
SANCTII
BROCENSIS,
IN

Inclyta Salmanticensi Academia primarij Rhe-
torices Græcæque linguæ doctoris.

Ex officina Christophori Plantini,
Architypographi Regij.

M. D. LXXXI.

L I T E R A R Y M C H A R A

C T E R E S , N O M I N A , E T

P R O L A T I O N E S .

Aα	Αλφα	Alpha	a
Bβ	Βητα	Beta	b
Γγ	Γάμμα	Gamma	g
Δδ	Δέλτα	Delta	d
Eε	ΕΨιλόν	Epsilon	e tenue
Zζ	Ζητα	Zeta	z
Hη	Ητα	Eeta	e longum.
Θθ	Θητα	Thera	th
Iι	Ιωτα	Iota	i
Kκ	Κάππα	Cappa	c. l. k
Λλ	Λάμβδα	Lambda	l
Mμ	Μυ	Mu	m
Nν	Νυ	Nu	n
Ξξ	Ξι	Xi	x
Oο	Ο μικρόν	O micron	o paruum.
Ππ	Πι	Pi	p
Ρρ	Ρω	Rho	r
Σσ	Σίγμα	Sigma	s
Ττ	Ταυ	Tau	t
Υυ	Υψιλόν	Upsilon	u tenue
Φφ	Φι	Phi	ph
Χχ	Χι	Chi	ch
Ψψ	Ψι	Psi	ps
Ωω	Ω μέγα	O mega	O magnum

GRAM-

GRAMMATICA EST ARS
LOQVENDI, CVIVS FINIS EST
CONGRVENS ORATIO. ORATIO
constat ex vocibus: Voces ex syllabis: Syllabæ
ex literis.

DE LITERIS.

LITERA est indiuidui soni comprehensio, est que vocalis, aut consona.

Vocalis est litera que per se Syllabam efficit: Sunt autem vocales apud Græcos septem, quarum dua semper breues e o. Dua semper longa η ω. tres ancipites, α, ι, υ.

Ex vocalibus sunt duodecim diphthongi, sex propria, tres dura, tres impropria. est autem diphthongus sonus in vna syllaba duarum vocalium.

Propria.	Cacophonæ.	Impropria.
ei, au, ei, oi, ou	q, nu, ou	α, η, φ
ai, au, ei, oi, ou	ui, ēeu, ouu, ai, ēc, oo.	

Consona sine vocali syllabam non efficit: sunt vero consonantes decem & septem, ex quibus nouem muta, & octo semiuocales.

Muta rursus diuiduntur in tres partes, tres tenues, tres medias, tres aspiratas. hoc ordine.

Tenues,	Media,	Aspirata,
Π	β	ϕ
κ	δ	χ
τ		θ

Semiuocales octo ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ; ex his tres priores, sunt duplices, id est duarum literarum compendia. Quatuor sequentes dicuntur immutabiles, quod in obliquis nominum verborum non mutantur. Aliquando liquefcunt.

De veris literarum sonis.

Constat Cadmum à Phœnicibus in Græciam literas sexdecim inuexisse; quæ totidem sonis exprimendis fuerunt satis. α, β, γ, δ, ε, ι, κ, λ, μ, ν, ο, π, ρ, σ, τ, υ. vnde Græca litera ab Hebræis (nam & Phœnices Hebræi fuerunt) originem duxerunt. Palamedes, & Simonides, nulla necessitate, maximo tamen fructu (vt scriptio minus laboriosa esset, & compendiosa magis) octo addiderunt, η, ω, ζ, ξ, ψ, θ, φ, χ.

Αλφα, Alpha, ex Hebræo Aleph, quasi Alepha. Latinis sonat, A. vt, ἀγω, ago. Migrat aliquando in E, vt τάλαντον, talentum. raro in I. Κάναςπον, canistrum.

Βήτα, Beta, non Vita ex Heb. Beth, est omnino Latinum, B, vt Βάκχος, Bacchus. Cicero affirmat vocem Binei esse apud Græcos obscenam, apud Latinos nequaquam. eodem igitur sono apud utrosque profertur. Cratinus, citante Suida, vocem ouium hac scriptura significat, βῆ, βῆ, id est, bee, bee. Quid, quod β, solet conuerti in suam tenuem & crassam, quod non fieret, si v, sonaret. in tenuem vt βόσκη, pasco: βελαι papæ. in crassam, vt, ἐπιβαλῶ, triumphus.

Γάμμα, Gamma, Ionice, Gemma. ab Heb. Gimel: sonat Latine G. vt, ἐγὼ, ego: vertitur aliquando in N. vt ἀγγελος, angelus.

Δέλτα, Delta, ab Heb. Daleth, siue Deleth, inde Deleta & syncope Delta. sonat D. vt, Δέκα decem: interdum migrat in β. vt δις bis, & in L, vt Ὀδυσσεύς, Vlysses.

Εψίλον, Epsilon, E tenue, seu exile, vt differat ab η, sonat E. vt ἐγὼ.

Ζήτα, Zeta, non Zita; ab Heb. Tsade, non Zain. neque enim enunciari debet, vt, s, inter vocales, aut vt duplex ss. sed vt, ds, qui sonus est suauissimus. Qui asserunt valere sd, Dorica dialecto decepti sunt. Dores enim dicunt σφίςδω, pro σφίςω, σδύδω pro ζύδω, σδωδω pro ζωδω. Latinis est aliquando

do ff. vi. πατρις ω, μάζα, patriſſo, maſſa.

Ητα, Eta, ab Heth denſiſſima Hebræorum conſonāte hac (vt ait Plato in Cratylō) pro E longo poſita eſt. Quod hac ratione factum eſſe aiunt: vetuſtiſſimi bis pingebant literas quas produci vellent: vt ΔεμαⓄ, δῆμαⓄ: ἀνδρος πⓄ, ἀνδρωτⓄ. Poſtea Simonides Medicus ex duobus EE inacerit alterum ſic, Eη deinde coniunxit H. Antiquitatis veſtigiū apparet in Βεῖλ qui fuit ΒῆλⓄ Belus Nini pater, Aſyriorum rex, Babylonii pro Deo cultus. Terentianus loquens de ε η. & ο ω, ſic ait: Temporum momenta diſtant, non ſoni natiuitas. Huc adde quod de voce ouium Εῆ, Εῆ docebat Crainius. Vide hūc ſpectantia apud Varronem, lib. 2. ruſtic. cap. 1. Proferitur igitur H. non 1. ſed ſono vaſto inter A, & E. vnde apud Græcos quicquid ſcribitur per a longam verti poteſt in η, aut contra: vt μῆλα, μάλα, mala. ἐμην, φάμα ſama: μήτηρ, μάτηρ, mater: ἠνιπⓄ, ἠρίαπⓄ Priapus. Quin & Græci qui res Rom. ſcripſerunt, dicunt ΠομπῆⓄ Pompeius, Κορνῆλιος, Cornelius, ΑὐρηῆⓄ, Aurelius. ἀγῶτⓄ, legatus: μάνης, μάνης: Βελλῆρῆ, Valere.

Θητα, Theta, non Thita, ab Hebræo Theth: refert anſeris ſtrepitu: vt Δεθς. tranſit aliquando in ſuam tenuem: vt ΘρίαμⓄ, triumphus: & in ſua mediam, vt Θεός, Deus, Θεῶ, Dea.

Ιῶτα, Iota triſyllabon, ſemper eſt vocalis, vt Ιῶτον, Iaſon. ab Hebræo Iod ſonat i. exile. Latini nunc Græcos, nunc Hebræos imitantur, quum Iacob, Ieſus, Iudas, nunc diſſyllaba, nunc triſyllaba pronunciant. Iod enim apud Hebræos ſemper eſt conſonans: vt apud Græcos vocalis.

Καππα, ex Hebræo Cap. j. Καπίου. ſeu K. ſic etiam Q. tranſit aliquando in ſuam mediam: vt, Κοβερῶ, gubernos, ΚύνⓄ, cygnus.

Λάμδα, Lambda, ex Hebr. Lamed ſonat L. vt, λίνⓄ, lupus, λίνον, linum.

Μῶ, Mu, per u. gracile. Iones vocant μῶ, longiusculè dis-
cessit ab Hebræo Mem.

Νῶ, Nu. ab Heb. Nun, sonat N. Νῆσωρ, Nestor.

Ξῖ, Xi, ab Heb. Schin, valet cs, l. gs, quod in obliquis ap-
paret, σοίνξ, σοίνξ⊙, τέπιξ τέπιξ⊙.

Ουμπόν, o paruum, vt differat ab ω.

Πῖ, Pi, ex Heb. Pe, sonat P. vt, Πάτερ, Pater. vertitur
nomnunquam in suam mediam: vt πιξός, Buxus. dubito an in
crassam, nam τροπαῖον melius dicitur tropaeum, quàm tro-
phaeum.

Ρῶ, Roo, ex Heb. Res, valet R. aspiratur in initiis, vt Ρό-
δος⊙, Rhodus. si geminetur, prius tenue, posteriùs aspiratur
erit, Ρύρρος⊙, Purrhus.

Σίγμα, Sigma, ex Heb. Samech, Doricè San, teste Hero-
doto, sonat S. vt σῦς, sus.

Ταῶ, Tau, non Taf, ab Heb. Tau: valet T. vt Τίταρ, Titan.
apud Aegyptios magno in cultu habita.

Υψιλόν, Y, id est u, tenue: vnde nostrum u suavius sonat
quàm Ou. Latini semper in u transtulerunt: vt αὔρα, aura,
αὐλή, aula, ἄγγελος⊙, angulus, ἄστρ, astr; βύβειρ Bubo, βότρυρ
botrus: γόνα genu, γρυλλίζω grunio, δύο duo: ἐν δύο in duo:
δύω thure liro; κύμινον cuminum, κλύω cluo, κλυτός inclu-
tus: κύβος⊙ cubus; κυβερνάω gubernare, κλύπιν⊙ clupeus, κρυπ-
είω⊙ cupressus, κύττος⊙ cutis, Κῦμαι Cumæ: λύω luo, λύκος
lupus; Μύσα. l. μύσα Musa, μύρανα Murena, μύπιν⊙ muti-
lus, μύζω musso, μύζω musso, μύς mus, μαρσύπιον marsu-
pium, μωλλέω mullare. i. suere: πύω suuo: πύω suuo: πύω suuo: πύω suuo:
τύπιν⊙ ambrō, τύπιν⊙ turbare, ταύρος⊙ tau-
rus, τύρρις. l. τύρις, turris, τύψος⊙ tufhus; ρύτα Ruta; σῦς
sus, σαμβούκη sambuca, στύπιον stupa, σῦρ super, σῦδ sub, ὑς
sus: σὺν fuga, εὔω suo. Quid quidd qui transtulerunt nomi-
na propria in Græcam linguam sic loquuntur: σούλας, Sulla
Νυμφ

Νουμῆς Numa, Ρώμωλ & Romulus, Τούλλι & Tullius, συρία Suria. Qui tamen hoc non credunt Υ. sonare u, adeant Sospitrum Carisium, Terentianum Maurum, Victorinū, Terentium Scaurum, Verrium Flaccum, vbi pertinaciam deponēt.

Φῖ, Phi, ex Heb. Phe. l. Pe; in Græcis vocibus sæpius retinetur: vt Philosophus, Sophista: in aliquibus transit in F. vt, φήμη, fama, φυγή, fuga, φηγός fagus, φῶρ fur. Transit & in suam mediam: vt, ἀμφω ambo.

Χι, Chi valet ch, id est C aspiratum, vt, χέ & chaos.

Ψι, Psi, valet ps. aliquando Bs, vt αἰδίο & αἰδίοτ & Ethiops ethiopsis, Ἄρα & ἄρα & Arabs Arabis.

Ω μέγα, O magnum, siue oo. Latinos hac litera non carere docet Terentianus: Nam populus pro arbore, hiante proferatur ore; pro plebe, pressis & contractis labris.

Notabis voces in quibus sit ξ, θ, υ, φ, χ. Græcas esse, aut saltem non Latinas: quare peccant qui scribunt charus, sepulchrum, simulacrum & similia.

Ceteraque notantur de peculiaribus sonis consonantium. post alias, deliramenta putato: nec enim τ sonat δ post υ. Alioquin nihil differrent οἶκονδε, & οἶκοντε, & τὸν τεύειον, & τὸν δρόμων. Et quorsum illa acris disputatio περὶ ἐπιτελεχίας, καὶ ἐνδελεχίας?

DE DIPHTHONGIS.

SI diphthongus (vt vox ipsa sonat, & omnes definiunt) syl-
Slaba est ex vocalibus sonum suum retinentibus conflata,
cur Græcè docemur ex duabus vnum sonum efferre? quid ob-
~~scure...~~ ~~ταῦτα οὐ...~~ ~~sonare?~~

Ai, sonat ai vt, Hispanè dais, vais: Αἶαξ Atax, Μαῖα Maia. ai ai, ai ai. ex Quintiliano, Plutarcho, Gellio.

Au, sonat au, vt Hiss. Hauta pauta ἀὐλῆ aula, Ταῦρος Taurus: Aristophanes canis latratum per αὐ αὐ, expressit, id est au, au, non af af.

Ei sonat ei; vt Hispanè seis, veis. Latinis olim frequens, vt queis, omneis, treis, triumphauit de Latineis, de Gabineis. Καλλιόπεια Calliopeia, ἐλαγεία elegeia.

Eu, sonat eu, vt Lusitanis meu, teu, seu. Ἐὐ εὐγε, εὐ; Ἐ Eurus: εὐχæisia eucharistia.

Oi, sonat oi, vt Hispanè voi estoi, uoi, xoi, & Doricè τοι, Galli dicunt moy, loy, toy. Nō igitur sonat i. Alioquin nō differrent μοις obesitas, & τοις qualitas: nec λιμὸς fames, λοιμὸς pestis. Antiqui vsurpabant hanc diphthongum, Quoi dono lepidum nouum libellum? & sæpe apud Plautum.

Ou, sonat ou; vt, Lusitani coufa, mouro, touro: μῦσα Musa: Prisci Latini V longum sic scribebant lamen, uentij.

Ti, vel y, sonat uī, vt Hisp. cuidado, mui: ἄρπυια Harpua. Gallicè lui illi, puis puteus. Latini cui huic.

Hu, sonat eeu, fit ex eu, vt supra.

ou, fit vt, ou, Ionum est propria: illi enim pro αὐτὸς dicunt αὐτὸς.

Sunt & tres impropria α, η, ω. sonant aa, ee, oo. sed in literis maiusculis Iota non subscribitur sed adscribitur; Αι, Ηι, Ωι.

DE VOCIBVS.

VOx est qua vnumquodque vocatur: cui accidunt Accentus, Figura, Species.

Accentus est vocis modulatio, cuius quatuor possunt esse partes, toni, spiritus, tempora, passiones.

	{ Acutus	ὀξεύς
Toni	{ Grauis	βραβύς
	{ Circumflexus	κύβητος

Vltima existēte longa accentus non collocabitur in antepenultima. Sed αα, οο, habentur breues quoad accentum nisi sequatur consona.

Spiritus

Spiritus	{	Densus	ρ	αἶψα.
		Tenuis	ι	ἰσχυρός.
Tempora	{	Longum	-	ἀργός.
		Breue	υ	ἀργός.
Passiones	{	Auersio	κ	κατ' ἐξουσίαν.
		Distinctio	ο	ὁ, τι.
		Subunio	υ	ὁ, τι.

Figura ostendit sitne vox simplex, an composita: vt ἰππὸς
φίλιππος. Addunt & decompositam: vt φιλιππίδης.

Species ostendit, sitne vox prima, an aliunde flexa: vt ἑσπε-
ρός, ἐπέως.

Numerus est differentia vocis secundum unitatem aut
multitudinem, apud Gracos est triplex. Singularis, qui vnum
significat; vt homo viuit. Dualis, qui duo, vt oculi vident:
Pluralis, qui plura; vt homines viuunt.

Voces omnes aut numeri participes sunt, aut expertes.
Participes numeri sunt Nomen, Verbum, Participium. Ex-
pertes numeri Prepositio, Aduerbum, Coniunctio: que par-
tes orationis appellantur.

DE NOMINE.

Nomen est vox particeps numeri casualis cum genere,
ex quibus differentiis oritur Declinatio.

Casus est specialis differentia numeri nominalis: sunt au-
tem, vt apud Latinos, sex: non enim carent sexto casu, vt
omnes Grammatici inculcant, vt postea probabimus.

Genus est differentia nominis secundum sexum. Sunt au-
tem genera τὸ ἄρρεν, τὸ θῆλυ, τὸ ἄνευ φύλου. ἄρρεν siue articulus est ὁ,
femininum ἡ, Neutrum τὸ.

Singularia. Dualia. Pluralia.

Articuli	{	Masculini.	ὁ τὸ τῷ τὸν. τῶ, τῶν. οἱ τῶν τοῖς τῆς.
		Feminini.	ἡ τῇ τὴν. τὰ, ταῖν. αἱ τῶν τοῖς τῆς.
		Neutri.	τὸ τῷ τὸ. τὰ, τῶν. τὰ τῶν τοῖς τὰ.

Vox δ deseruit omnibus vocatiuis: Sextus casus similis est semper datiuo. Porro nomina omnia aut non crescunt in genitiuo, aut crescunt: illa parisyllaba dicuntur, hæc imparisyllaba.

De Nominibus parisyllabis.

ἄνθρωπος.
ἄστρον.

Nomina in θ , sunt masculina, vel feminina, & sequuntur articulos masculinos, faciuntque vocatiuum communem in ϵ . Nam Attici semper recto similem faciunt.

ἄστρον.
ἄστρον.
ἄστρον.

Nomina in A. L. u. sunt feminina & sequuntur articulos femininos. Finita in $\rho\alpha$ & α purum seruant α . in toto singulari. Genitiuus pluralis circumfleçit vltimam $\mu\epsilon\sigma\acute{\alpha}\nu$.

ἄστρον.

Nomina in $\omicron\nu$, sunt neutra, & sequuntur articulos neutros: Et vbique tres casus similes habent more Latinorum.

Exceptio.

ἄστρον.
ἄστρον.

Finita in $\alpha\varsigma$ & $\upsilon\varsigma$ parisyllaba faciunt genitiuum in ϵ , ceteros casus in vocalem recti, addito ν . in accusatiuo. Dualis & pluralis sequuntur articulos femininos.

De Nominibus imparisyllabis.

ἄστρον.

Nomina crescentia cuiuscumque generis & terminationis mittunt Genitiuum in θ . Datiuum in ι . Accusatiuum in α . Vocatiuum similem recto, aut detracto Sigma. Dualis ϵ , $\omicron\nu$. Pluralis, $\epsilon\varsigma$, $\omicron\nu$, $\sigma\iota$, $\alpha\varsigma$.

ἄστρον.
ἄστρον.

Sed finita in $\iota\varsigma$, vel $\upsilon\varsigma$, declinata per $\omicron\varsigma$ purum, faciunt accusatiuum in ν .

De Contractione in Nominibus imparisyllabis.

ἄστρον.

Contractio fit in Datiuo Singulari, & in Nominatiuo, Accusatiuo, Vocatiuo pluralibus per $\epsilon\iota$, si in penultima integri sit ϵ . si verd ι , in ι . Et $\alpha\alpha$ semper contrahitur ad υ .

ἄστρον.
ἄστρον.
ἄστρον.

Nomina in $\nu\varsigma$, & neutra in $\iota\varsigma$, θ , contrahunt præterea genitiuum sing. in $\omicron\nu$. pluralem in α .

Neutra

Neutra in α purum & $\rho\alpha\varsigma$ contrahunt Genitiuos, in ω , & ^{upias.} _{upias.}
 quatuor illos casus in α .

Nomina in ω , l. ω , sic declinantur: $\Delta\iota\delta\acute{\iota}\omega\ \Theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma, \omicron\iota\ \omicron\iota\iota, \delta\omicron\alpha\ \omega\iota, \acute{\alpha}\iota\delta\iota\acute{\alpha}\omicron\varsigma,$
 & $\Delta\iota\delta\acute{\iota}$. dualis & pluralis vt articuli masculini.

Cetera huc spectantia in annotationibus ad nomina dicentur.

DE VERBO.

Verbum est vox particeps numeri personalis cum tempore: ex his differentiis oritur coniugatio.

Persona (qua rectius facies diceretur) est specialis differentia numeri verbalis. in singulari & plurali semper est triplex: vt Dico $\iota\varsigma, \iota\tau, \delta\iota\kappa\iota\mu\upsilon\varsigma, \delta\iota\kappa\iota\tau\iota\varsigma, \delta\iota\kappa\iota\upsilon\tau, \delta\iota\kappa\iota\upsilon\tau\iota$. At in duali prima persona non inuenitur, si prima pluralis sit in $\iota\upsilon\upsilon$. secunda fit ubique in $\tau\omicron\upsilon$, l. $\delta\omicron\upsilon$, cui similis erit tertia, si finiat vltimam pluralis in ι . l. α , in reliquis desinit in $\tau\upsilon$ l. in $\delta\upsilon$. & in imperatiuo in $\tau\omicron\upsilon$, l. $\delta\omicron\upsilon$.

Secunda itaque persona in omni tempore fit à secunda plurali ϵ , in $\omicron\upsilon$. Prima persona dualis in voce passiva fit à prima plurali α , in $\omicron\upsilon$. Itaque quoties verbum desinit in $\tau\omicron\upsilon$ l. $\delta\omicron\upsilon$: $\tau\upsilon$ l. $\delta\upsilon$: $\tau\omicron\upsilon$ l. $\delta\omicron\upsilon$, dices esse dualem: quem numerum, propter infrequentiam, non apponemus in coniugatione.

Persona diuidit verba omnia in personalia, & impersonalia. Personale seu finitum est, quod numeros, personas, & tempora finit & determinat: vt, amo, legissem. Impersonale, seu infinitum est, quod neque numeros, neque personas, neque tempora desinit: vt amare, legisse.

~~Tempora est differentia~~ Tempora sunt tres, scilicet $\mu\epsilon\lambda\lambda\acute{\alpha}$ dum praesens, praeteritum, aut futurum. Verbi finiti decem sunt tempora, caeque duplicia, aliquando triplicia.

Tempora prima sunt $\delta\epsilon\iota\sigma\mu\acute{\alpha}$ finita. Secunda vel tertia, $\epsilon\upsilon\delta\omicron\tau\epsilon\kappa\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$ subiungentia.

Qui finxere modos, ratione modoque carebant.

De con-

De coniugatione in Actiuis.

Ἐνεσώς tempus presens.

Honoro.	1. Τίω, τίεις, τίει.	Plu. τίωμεν, τίετε, τίετε.
Honorem.	2. τίω, τίης, τίη.	τίωμεν, τίητε, τίωσι.

παρεστώκως, imperfectum tempus, siue infectum.

Honorabam I.	ἔπιον, ἔπιες, ἔπιε.	ἔτίωμεν, ἔτίετε, ἔπιον.
Honorarem 2.	τίοιμι, τίοις, τίοι.	τίοιμεν, τίοιτε, τίοιεν.

παρεκείμενος, adiacens presenti.

Honoravi I.	τέπινα, τέπινας, τέπινα.	τετίκαμεν, τετίκατε, τετίκασι.
Honoravi fin.	2. Τετίκω, τετίκης, τετίκη.	τετίκωμεν, τετίκητε, τετίκωσι.

Υπερσυντελικός, plusquam perfectum.

Honoraveram I.	ἔτετίκα, ἔτετίκεις, ἔτετίκει.	ἔτετίκαμεν, ἔτετίκατε, ἔτετίκασιν.
Honoravissetim.	2. τετίκοιμι, τετίκοις, τετίκοι.	τετίκοιμεν, τετίκοιτε, τετίκοιεν.

Παρεληλυθός, tempus exactum.

Honoravi I.	ἔπυα, ἔπυας, ἔπυε.	ἔτίωμεν, ἔτίωτε, ἔπυαν.
Honoraverim.	2. τίσω, τίσης, τίση.	τίσωμεν, τίσητε, τίσωσι.
Honoraverim.	3. τίσοιμι, τίσοις, τίσοι.	τίσοιμεν, τίσοιτε, τίσοιεν.

Ἀόριστος, indefinitum tempus.

Honoravi I.	ἔπυον, ἔπυες, ἔπυε.	ἔτίωμεν, ἔτίετε, ἔπυον.
Honoraverim.	2. τίω, τίης, τίη.	τίωμεν, τίητε, τίωσι.
Honoraverim.	3. τίοιμι, τίοις, τίοι.	τίοιμεν, τίοιτε, τίοιεν.

Μέλλον futurum.

Honorabo I.	τίσω, τίσεις, τίσει.	τίσωμεν, τίσητε, τίσωσι.
Honoravero.	2. τίσοιμι, τίσοις, τίσοι.	τίσοιμεν, τίσοιτε, τίσοιεν.

Ἐσόμενος, futurum remotius.

Honorabo I.	πῶ, πῆς, πῆι.	πῶμεν, πῆτε, πῆσι.
Honoravero.	2. ποιμι, ποίς, ποί.	ποιήσομεν, ποιήσητε, ποιήσωσι.

Προσωντων, futurum imperandi.

Honora, vel honorato.	{	τίε, πέτω,	τίετε, τίετωσαν.
		τέπινα, τεπέκω,	τετίκατε, τεπέκωσαν.
		τίσον, τίσάτω,	τίσητε, τίσάτωσαν.
		τίε, τίετω,	τίετε, τίετωσαν.

Απαρέμ-

Απαρέμφατα. *verba infinita, seu impersonalia.*
quodlibet omnium temporum.

Honorare, vel
Honorauit.

τίειν, τετικέναι, τίσαι, τειῖν, τίσειν, τειῖν.

Μετοχαί. *Participia omnium temporum.*

Honorans, vel
Honoraturus.

τίων, τετικώς, τίσας, τίων, τίσαν, τιῶν, ἔντος.

De Passiuis.

- Ενεσώσ. { 1. τίομαι, τῆ, τίεται, τίομεθα, τίεσθε, τίονται.
2. τίωμαι, τῆ, τήται, τιώμεθα, τήσθε, τίονται.
- παρστυ. { 1. Επόμην, ἐτίς, ἐτίετο, ἐτιόμμεθα, ἐτίεσθε, ἐτίοντο.
2. πόμην, τίσι, τίσιτο, ποίμεθα, τίσισθε, τίοντο.
- παρακεί. { 1. τέπμαι, τέπσαι, τέπται, τετίμεθα, τέπσθε, τέπνθ.
2. τετώμαι, τετῆ, τετῆθ, τετώμεθα, τετῆσθε, τετῆντο.
- ὑπερστυ. { 1. ἐτελίμην, ἐτέπισσ, ἐτέπιτο, ἐτετίμεθα, ἴσθε, ἐτέπντο.
2. τετόμην, τετῆσ, τετῆτο, τετῆμεθα, ῆσθε, τετῆντο.
- παρελη-
λυ. { 1. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, ἐτίθημεν, ἐτίθητε, ἐτίθησαν.
2. πθῶ, πθῆς, πθῆ, τιθῶμεν, τιθήτε, τιθῶσι.
3. τιθείην, τιθείης, τιθείη, τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.
- Λόεισ. { 1. ἐτίην, ἐτίης, ἐτίη, ἐτίημεν, ἐτίητε, ἐτίησαν.
2. τιῶ, τιῆς, τιῆ, τιῶμεν, τιῆτε, τιῶσι.
3. τειῖν, τειῖς, τειῖη, τειῖημεν, τειῖητε, τειῖησαν.
- Μέλλων { 1. τιθήσομαι, τιθήσῃ, τιθήσῃθ, τιθήσομεθα, ἡσθε, ἡσονται.
2. τιθήσοίμην, ἡσισι, ἡσισιτο, τιθήσοίμεθα, ἡσισθε, ἡσισόντων.
- Εσομέ-
ρος. { 1. τίσομαι, τήσῃ. ἢ τίομαι.
2. τίσοίμην, τήσισο. ἢ τιθήσοίμην.
- Μετ' ὀ-
λιγ. { 1. τετίσομαι, τετίσῃ. ἢ τίομαι.
2. τετίσοίμην, τετίσισο. ἢ τιθήσοίμην.

φροσάτ.

τέτισο, τετίσω, τίεσθε, τίεσσαν.
τίθιτι, τίθιτω, τίθητε, τίθησαν.
τήθι, τήτω, ῆντε, τήτωσαν.

Απαρέμφατα, *infinita omnium temporum.*

Honora-

ti. τίεσθ, τετίθ, τιθήναι, τήναι, τιθήσθε, τήσεσθ.

Μετοχαί,

Μετοχαί, participia omnium temporum.

Honoratus, vel
Honorandus. πόμενϑ, τεπμένϑ, πδεῖς, τειεῖς, τεπσοόμενϑ, ππόμε-
νϑ, τεπσοόμενϑ.

De verbo medio .i. actiuo & passiuo.

- Εἶνες. { 1. Τίωμαι, vt passiuum 1.
2. τίωμαι, vt passiuum 2.
- παρεστ. { 1. Επόμεν, vt passiuum 1.
2. ποιμην, τίω, τίοιτο, τίομεθα, τίοιθε, τίοιτω.
- παρεστί. { 1. τέπα. vt actiuum 1.
2. τετίκοιμι.
- ἰσοερτυ. { 1. ἐτελίειν, vt actiuum 1.
2. τετίοιμι, vt actiuum 2.
- παρεληλ. { 1. ἐπσάμην, ἐτίσω, ἐτίσαστο, ἐπσάμεθα, αἰδε, αἰτω.
2. τίωμαι, vt presens secundum passiuum.
3. πσάμην, τίσαιο, τίσαστο, πσάμεθα, αἰδε, αἰτω.
- Aorist. { 1. ἐτίομην, vt primum imperf. pass.
2. τίωμαι, vt presens 2. pass.
3. τίομην, vt imperf. 2. med.
- μέλων. { 1. τίωμαι, vt presens pass. 1.
2. τισίμην, vt imperf. 2. med.
- ἰσοόμεν, { 1. τίωμαι, τῖν, τειῖϑ, τίωμεθα, οἴδε, οἴτω.
2. τίομην, τίο, οἴτο, τίομεθα, οἴθε, οἴτω.
- φροσχητικά { τίε, ἔδω, τίεθε, θρωσαν.
τέτιε, τετίετω, τετίετε, ἐτώσαν.
τίσαι, τισάδω, αἰδε, ἀδωσαν.
τῖν, τειε, τίω, τισάσαν.
- Απαρέμφ. τίεθε, τέτιέναι, τίσασθε, τίεθε, τίσασθε, τειῖθε.
Μετοχαί. τίωμαιϑ, τετίως, τισάμενϑ, τίομενϑ, τισόμενϑ,
τίωμαιϑ.

De Paracimeno, & Futuro primis actiuis.

Paracimenon fit in $\kappa\alpha$, & Mellon in $\sigma\omega$: Verba tamen in $\pi\omega$, $\epsilon\omega$, $\phi\omega$, mittunt in $\phi\alpha$, & $\psi\omega$. Verba in $\kappa\omega$, $\gamma\omega$, $\chi\omega$, in $\chi\alpha$, & $\xi\omega$. quibus adde aliqua in $\zeta\omega$, $\sigma\omega$, vel $\eta\omega$.

Verba in $\lambda\omega$, $\mu\omega$, $\nu\omega$, $\rho\omega$. faciunt futurum per easdem immutabiles, correpta penultima, & circumflexa vltima. vt $\psi\alpha\lambda\lambda\omega$, $\psi\alpha\lambda\omega$. Ex diphthongo, vel consonante tolle posteriorem.

De formatione temporum.

Imperfectum fit à presenti vltima in ov ; in principio auge-
tur per ϵ , si verbum incipit à consonante: vt $\tau\acute{\iota}\omega$, $\epsilon\tau\acute{\iota}ov$.

Sed si thema incipit ab α , ϵ , o , mutabis α , & ϵ , in η : & o , in ω . Similiter α , in η : $\alpha\upsilon$, in ν : oi , in ϕ . reliquæ vocales, aut diphthongi manebunt.

De Paracimeno.

Paracimeni prima syllaba eadem est quæ infecti, dum the-
ma incipit ab aliqua vocali, aut à ρ , $\chi\eta$, $\gamma\upsilon$. aut si augmentum
 ϵ , fiat longum positione: vt $\sigma\tau\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$.

Sed si ϵ , breue maneat, aut anceps (vt $\epsilon\gamma\epsilon\sigma\phi\omega$) litera pri-
ma thematis super augmentum geminabitur. vt $\epsilon\tau\acute{\iota}ov$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\iota\kappa\alpha$: $\epsilon\gamma\epsilon\sigma\phi\omega$, $\gamma\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\sigma\phi\alpha$.

Incipientia à crasis, geminant tenues, vt $\delta\acute{\upsilon}\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\delta\upsilon\kappa\alpha$.

Si thema fit in $\lambda\omega$, $\mu\omega$, $\nu\omega$, $\rho\omega$, ex duabus consonantiis
perit posterior; & ϵ , $\epsilon\iota$, α . vertuntur in α .

Hæc verba accipiunt η , ante κ , nec mutant ϵ , in α , $\kappa\acute{\alpha}\mu\eta\omega$,
 $\delta\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$, $\nu\acute{\epsilon}\mu\alpha$, $\zeta\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\gamma\acute{\epsilon}\mu\omega$. & $\tau\acute{\epsilon}\mu\eta\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\epsilon\mu\eta\kappa\alpha$, vel
 $\tau\acute{\epsilon}\tau\mu\eta\kappa\alpha$.

~~Verba in $\pi\omega$, $\epsilon\omega$, $\phi\omega$, mittunt ν , vt $\tau\acute{\epsilon}\nu\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\alpha\kappa\alpha$: $\kappa\acute{\rho}\acute{\iota}\nu\omega$, $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\iota\kappa\alpha$. Reliqua in $\nu\omega$, mittunt ν , in γ ,
quia sequitur κ .~~

De plusquam perfecto.

Accipit ϵ , super Paracimenon, sed si perfectum non gemi-
nat, vtriusque idem erit initium, $\eta\rho\kappa\alpha$, $\eta\rho\kappa\epsilon\upsilon$.

De Pa-

De Paralelythoro', siue exacto, quod ab aliis aoristus primus dicitur.

Ex the-
mate puro
quædam
pura ma-
nent, vt
ἀλλύω,
ἄλλυα, ἄ-
λλυα, ἄ-
λλυα, ἄ-
λλυα ἰκεία

Fit à futuro vltima in α, vt τίσω, ἔτισα: φανῶ, ἔφνηα.

* Penultima semper produuitur, quare α, vertitur in η: ε, in ει: α, in α, vel η.

Finita in λω, μω, νω, ρω, abiciunt alteram immutabilem: λελῶ, ἔψηλα.

* Positio necessaria non indiget mutatione. πέρθω δ' ἴκνω.

De Aoristo primo, qui ab aliis secundus.

Idem est cum infecto, sed necessario habebit in penultima vnam ex ancipitibus, eamque breuem α, ι, υ: quare si harum aliqua fuerit in infecto, hic etiam manebit, α, αυ, η, ω, & ε, precedente, aut sequente immutabili erunt α. In ceteris verò ει, & δ, amittunt ε. Sed in λω, μω, νω, ρω dissyllabis ει, erit α: & ἴκνουον, ἴκκουον.

φαίω.
φαίω.
λάβω.
πράγω.
δίρω.
λείπω.
φύγω.
σείρω.
εργόσι-
λοι, ἴδον
non sunt
aorist. cō-
tra Cle-
nard. pag.
99. vide
Urban.
pag. 111.

Ex duabus consonantibus perit posterior: vt τέπτω, ἔτππον. & ε retrocedit, vt πέρθω, ἔπραδον: δέρω, ἔδρω.

Ex finitis in ζω, manet δ, vt φρέζω, ἔφρωδον.

Ex duplici σ, vel duplici τ, fit γ, vt ὀρύπω, ὀρυζον.

* Denique peribit potius hic aoristus, quā penultimam producat, aut ε, habeat in penultima.

ἴδω, ἴδω, ἴδω. Aorist. non sunt, sed infecta.

De Esmeno, quem alij futurum secundum.

Fit ab aoristo, ον, in ῶ, sine augmento. atque ita quæcumque carent aoristo, carebunt & esmeno.

De mediis præteritis, & plusquamperfectis.

Similia sunt præteritis actiuis, sed aoristi in ον, characteristicam habent, vt ἔδωκα, ἔδωκα, ἔδωκα, ἔδωκα, ἔδωκα, ἔδωκα, ἔδωκα, ἔδωκα, ἔδωκα, ἔδωκα.

Aliquādo
Att. idem
contingit
præterito
actiuo vt

Penultima pro ει, habet οι, λέπω, λέπω. Item α, erit α, vel η: δάμνω, δάλλω. Et α, erit η: διαλάινω, φαίνω. & in dissyllabis ε, vertitur in ο. μέρω, μερῶ, μέρωρα: λέγω, λέλωρα.

πρίνω, ἴετροπα, ἀρίνω, ἀρίνωρα.

De formatione passiuorum.

Præteritum in κα, χα, φα, format passiuum in μαι, γμαι, μμαι. in contractis in σμαι, si modò habeant futuri penultimam breuem: vt τελέω, ἰλάω. quibus adde characteristicam τ, δ, θ, ζ. η. vt ἀνύηω, ἀδῶ, πείθω, φράζω, ὀρύσσω. Attici sæpe in σμαι. Tertia persona pluralis deest, si tertia singularis desinit in ται purum. Ita etiam carebit passiuum secundo Paracim. & Hypersyntelico, quæ suppleuntur per participium & verbum substantiuum. De Paralelythoto.

Σα, ξα, φα, in θην, χθην, φθην. Si actiuo desit σ, verte α, in θην, ἐφαλα, ἐφάληθην.

De Futuro Mello.

Σω, ξω, φω, in θήσομαι, χθήσομαι, φθήσομαι. Si non sit σ, in actiuo muta ᾶ, in θήσομαι, φαλᾶ.

De Met'olig.

Τετίσομαι, & τετίσομαιν, à secunda persona præteriti passiuui αι, in ομαι, & οίμην.

De verbis circumflexis.

Ex verbis in έω, άω, ώω fiunt circumflexa, quæ producunt penultimam futuri per n. sed οω, per ω.

Carent medio præterito, & ei coniunctis, vt fere omnia verba in ω, puro.

Fiunt contractiones in præsentibus & imperfectis. in reliquis variantur modo barytonorum.

Ευεσῶς { 1. ποιέω ᾶ, ποιέεις εἰς, ποιέεις εἶ. Plur. ποιέομεν ᾶμεν
ποιέετε εἶτε, ποιέοσι ᾶσι.

2. ποιέω ᾶ, ποιέοιμι οἶμι, ποιέοιμι οἶμι, ποιέοιμι οἶμι. Plur. ποιέομεν ᾶμεν,
ποιέετε ἦτε, ποιέοσι ᾶσι.

περὶ τ. { 1. Ε. ποίεον κν, ἐποίεις εἰς, ἐποίεις εἶ. P. ἐπιέομεν ᾶμεν,
ἐποιέετε εἶτε, ἐποίεον κν.

2. ποιέοιμι οἶμι, ποιέοις οἶς, ποιέοι οἶ. P. ποιέοιμεν οἶ-
μεν, ποιέοιτε οἶτε, ποιέοιεν οἶεν.

ᾠροσικτ. ποιέει, ποιέτω εἴπω, Ρ. ποιέετε εἴτε, εἴπωσαν, εἴτωσαν
 Απαρεμφ. ποιέειν ποιεῖν.

Μετοχ. ποιέων ᾄν, ποιέουσι ᾄσι, ποιέον ᾄν.

Vox passiva.

Ενεσ. { 1. Ποιέομαι ᾄμαι, ποιέην ἢ ποιέεται εἴω. Ρ. ποιέομαι
 ᾄμεθα, ποιέεσθε εἴδετε, ποιέεσθω ἢ ᾄνθω.
 2. Ποιέωμαι ᾄωμαι, ποιέωην ἢ ποιέωηται ἢ ᾄθω. Ρ. ποιέωμαι
 ᾄωμεθα, ποιέωεσθε ἢ ᾄθετε, ποιέωσθω ᾄωνται.

παρεστ. { 1. Εποιέομην ᾄμην, ἐποιέου ᾄ, ἐποιέετο εἴτω, Ρ. Εποιέομαι
 ᾄμεθα, ἐποιέεσθε εἴδετε, ἐποιέοντο ᾄντο.
 2. ποιέοιμην, οἴμην, ποιέοιο οἴω, ποιέοιτο οἴτω, Ρ. ποιέομαι
 ᾄμεθα, οἴμεθα, ποιέοιθε οἴθετε, ποιέοιντο οἴντο.

ᾠροσικτ. { ποιέεσθω, ποιέεσθω εἴδω. Ρ. ποιέεσθε, εἴδετε, ποιέεσθωσαν
 εἴδωσαν.

Απαρεμφ. ποιέεσθαι, ποιεῖσθαι.

Μετοχ. ποιέομεν ᾄμεν, ποιέομένη ἐμένη, ἐόμενον ᾄμενον.

Verba in αω.

Ενεσ. { 1. Βοάω ᾄω, βοάεις ᾄς, βοάει ᾄ. Ρ. βοάομεν ᾄμεν, βοάε-
 ται, εἴτε, βοάεσθω ᾄσθω.
 2. Βοάω ᾄω, βοάης ᾄς, βοάη ᾄ, Ρ. βοάομεν ᾄμεν, βοάητε
 ᾄτε, βοάσθω ᾄσθω.

παρεστ. { Εβόων ᾄων, ἐβόαες ᾄς, ἐβόαι ᾄ, Ρ. ἐβοάομεν ᾄμεν,
 ἐβοάεσθε ᾄτε, ἐβόαον ᾄων.

Μετοχ. { Βοάομαι ᾄμι, βοάοις ᾄς, βοάοι βοᾷ. Ρ. Βοάοιμην ᾄμεν,
 βοάοιτε ᾄτε, βοάοισθω ᾄσθω.

ᾠροσικτ. Βόαι ᾄ, βοάετω ᾄτω, Ρ. βοάεσθε ᾄτε, βοάετωσαν ᾄτωσαν.

Απαρεμφ. Βοάειν, βοάειν.

Μετοχαι Βόων ᾄων, βοάουσι ᾄσι, βοάον, βοᾷν.

Passive.

Ενεσ. { 1. Βοάομαι ᾄμαι, βοάην ᾄ, βοάεθω ᾄθω. Ρ. βοάομαι
 ᾄμεθα, βοάεσθε ᾄθετε, βοάεσθω ᾄωνθω.
 2. Βοάωμαι ᾄωμαι, βοάωην ᾄ, βοάωηται ᾄθω. Ρ. βοάωμαι
 ᾄωμεθα, βοάωεσθε ᾄθετε, βοάωσθω ᾄωνται.

- παροστ. { 1. Βόσων, βων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α, Ρ. ἐβόάομεν ὦμεν,
ἐβόαετε ἄτε, ἐβόων, βων.
2. Βοάομι ὦμι, βοάοις ὦς, βοάοι ὦ. Ρ. βοάοιμεν ὦμεν,
βοάοιτε ἄτε, βοάομεν βοάων.
- προστακ. Βόαε α, βοάετω ἄτω. Ρ. βοάετε ἄτε, βοάέτωσαν ἄτωσαν.
- Ἀπαρεμφ. Βοάέειδς βοάέειδς.
- Μετοχαι. βοάομεν Θ, ὦμεν Θ, βοαομένη ὠμένη, βοάομενον,
ὦμενον.

Verba in οω.

- ἐνεσῶς { χρυσῶ ὦ, χρυσῶεις οἷς, χρυσῶει οἷ. Ρ. χρυσῶομεν ἔ-
μεν, χρυσῶετε ἔτε, χρυσῶει ἔπι.
χρυσῶω, χρυσῶεις οἷς, χρυσῶει οἷ. Ρ. χρυσῶομεν ὦ-
μεν, χρυσῶετε ὦτε, χρυσῶει ὦσι.
- παροστ. { 1. Ἐχρυσῶον εν, ἐχρυσῶες ει, ἐχρυσῶε υ, Ρ. ἐχρυσῶομεν
ἔμεν, ἐχρυσῶετε ἔτε, ἐχρυσῶον εν.
2. χρυσῶομι, οἷμι, χρυσῶοις οἷς, χρυσῶοι οἷ. Ρ. χρυ-
σῶοιμεν οἷμεν, χρυσῶοιτε οἷτε, χρυσῶοιεν οἷεν.
- προστ. χρυσῶέει, χρυσῶέτω ἔτω. Ρ. χρυσῶέετε ἔτε, χρυσῶέ-
τωσαν ἔτωσαν.
- Ἀπαρεμφ. χρυσῶειν, χρυσῶεν.
- Μετοχαι. χρυσῶον ὦν, χρυσῶοσα ἔσα, χρυσῶον ἔν.

Passive.

- ἐνεσῶς. { 1. χρυσῶμαι ἔμαι, χρυσῶη ἦ, χρυσῶε ἦ ἦ. Ρ. χρυ-
σῶμεθα ἔμεθα, χρυσῶεθε ἔθε, χρυσῶν ἦ ἔνται.
2. χρυσῶομαι ὦμαι, χρυσῶοη οἷ, χρυσῶοη ὦ ἦ. Ρ. χρυ-
σῶομεθα ὠμεθα, χρυσῶοθε ὠθε, χρυσῶων ἦ ἔνται.
- παροστ. { 1. Ἐχρυσῶομην ἔμην, ἐχρυσῶε ἔ, ἐχρυσῶετο ἔτο, Ρ. ἐ-
χρυσῶομεθα ἔμεθε, ἐχρυσῶεσθε ἔθε, ἐχρυσῶοντε ἔντο.
2. χρυσῶομην οἷμην, χρυσῶοιο οἷο, χρυσῶοιτο οἷτο. Ρ.
χρυσῶομεθα οἷμεθα, χρυσῶοθε οἷθε, χρυσῶοιντο οἷντο.
- προστ. χρυσῶέει, χρυσῶέτω ἔτω. Ρ. χρυσῶέεθε ἔθε, χρυσῶέ-
δωσαν ἔδωσαν.
- Ἀπαρεμφ. χρυσῶέειδς χρυσῶέειδς.

B 2

Μετοχαι.

Μετοχαί. χρυσομένους έμενος, χρυσομένην έμένη, χρυσομένον έμενον.
De verbis in μι.

A verbis in εω, αω, οω, υω, descendunt verba in μι, addito ι, & geminata prima verbi litera, vt δέω πθέω. deinde penultima producta, & vltima in μι: vt δέω, δίδω, δίδωμι: εάω, ισάω, ισήμι, ζάγνυω, ζάγνυμι.

Carent mediis preteritis & Esomenis. Reliqua tempora sequuntur coniugationem barytonorum, præter hæc.

Τίδημι, pono Actiuè.

Εpres. { 1. τίδημι, τίδης, τίδησι. P. τίδημεν, τίδετε, πθέισι. I. πδέασι.
2. πθῶ, πθῆς, πθῆ, πθῶμεν, πθῆτε, πθῶσι.

παεστ. { 1. Ετίδην, έτίδης, έτίδη. έτίδημεν, έτίδετε, έτίδισαυ.
2. πθείν, πθείς, πθείν. πδείμεν, πδείντε, πσαι. I. πθείεν.

Αοεις. { 1. Εἶδν, εἶδης. vt infectum 1.
2. δῶ, δῆς. vt pres. 2.
3. δείν, δείς. vt infect. 2.

ορος. { τίδεπ, πθέτω. τίδετε, πδέτωσαυ.
δέπ κ' δές, θέτω. θέτε, δέτωσαυ.

Αωαρ. πθέναι, θείναι.

Μετοχαί πθείς, πθείσα, πθέν. θείς, θείσα, θέν.

Passiuè.

Εpres. { 1. Τίδημαι, τίδησαι, τίθει. πδέμεθα, τίθειθε, τίδινται.
2. Τιθῶμαι, πθῆ, πθῆται. πθῶμεθα, πθῆθε, πθῶν.

παεστ. { 1. Επδέμεν, έτίδισο, έτίδισο. έπδέμεθα, έτίθειθε, έτίδιστο.
2. πδείμεν, πθείθ, πθείτο. πδείμεθα, πθείθε, πείντο.

Αοεις. { 1. Εἶθεμαι vt infect. 1.
2. δῶν ε, vt πδωμαι.
3. δείμεν, vt πδείμεν.

ορος. { τίδισο, πδέδω. τίθειθε, πδέδωσαυ.
δέσο κ' θε, θέδω. θέθειθε, θέδωσαυ.

Αωαρ. τίθειθ, δέειθ.

Μετοχαί. πδέμεν, πδείμεν, πδέμενον, δέμεσ, δέμεν, δέμενον

Ἰσημι Στο αἰτιυέ.

Ἔρες.	{	1. Ἰσημι, ἴσης, ἴσησι. P. ἴσημεν, ἴσητε, ἴσησσι.	
		2. ἰσῶ, ἰσῶς, ἰσῶ. ἰσῶμεν, ἰσῶτε, ἰσῶσι.	
παρῆτ.	{	1. ἴσην, ἴσης, ἴση.	ἴσημεν, ἴσητε, ἴσησιν.
		2. ἰσαίνν, ἰσαίνης, ἰσαίνη. ἰσαίνημεν, ἰσαίνητε, ἰσῶν. ἰ. ἰσαίνν.	
Ἀδεις.	{	1. Ἐσην, ἔσης, ἔση.	Ἐσημεν, ἔσητε, ἔσησιν.
		2. ἰσῶ, ἰσῶς, ἰσῶ.	ἰσῶμεν, ἰσῶτε, ἰσῶσι.
		3. σαίνν, σαίνης. ἢ ἰσαίνν.	
ἄροσικ.	{	ἴσαδι, ἰσάτω.	ἴσατε, ἰσάτωσαν.
		σῆδι, σῆτω.	σῆτε, σῆτωσαν.
Ἀπαρεμ.		ἰσᾶναι, σῆναι, ἢ ἰσᾶναι.	
Μετοχαι.		ἰσᾶς, ἰσᾶσα, ἰσᾶν, σᾶς, σᾶσα, σᾶν.	

Passiue.

Ἔρες.	{	1. ἴσημαι, ἴσησαι, ἴση. P. ἰσᾶμεθα, ἰσᾶθε, ἴση. ἰ.	
		2. ἰσῶμαι, ἰσῶ, ἰσῶ. ἰσᾶμεθα, ἰσᾶθε, ἰσῶν. ἰ.	
παρῆτ.	{	1. ἰσᾶμεν, ἴσησο, ἴσητο.	ἰσᾶμεθα, ἰσᾶθε, ἴσηντο.
		2. ἰσαίμεν, ἰσαίσο, ἰσαίτο.	ἰσαίμεθα, ἰσαίθε, ἰσαίντο.
ἄροσικη.		ἴσησο, ἢ ἴσω, ἰσᾶσθω.	ἴσαθε, ἰσᾶσθωσαν.
Ἀπαρεμ.		ἴσησθαι.	
Μετοχαι.		ἰσᾶμεν, ἰσᾶμένη, ἰσᾶμενον.	

Διδωμι. Do Actiue.

Ἔρες.	{	1. Διδωμι, δίδως, δίδωσι. P. δίδωμεν, δίδετε, δίδετε. ἰ. δι-	
		2. Διδῶ, δίδως, δίδῶ. δίδωμεν, δίδετε, δίδετε.	
παρῆτ.	{	1. Εδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω. ἐδίδωμεν, ἐδίδετε, ἐδίδωσαν.	
		2. Διδόινν, διδοίνης, διδοίη. διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησιν.	
Ἀδεις.	{	1. Εδῶν, ἐδῶς. ἢ ἐδίδωσαν. (ἰ. διδοίην.)	
		2. Δῶ, δῶς. ἢ διδῶ.	
		3. Δοίην, δοίης. ἢ διδοίην.	
ἄροσ.	{	Διδῶδι, διδότω.	δίδετε, διδότωσαν.
		Δῶδι, ἢ δῶς, δῶτω.	δῶτε, δῶτωσαν.
ἴπαρ.		Διδῶναι, δῶναι.	
στοχ.		Διδῶς, διδόσα, διδῶν. Δῶς, δῶσα, δῶν.	

Passivè.

Εἶναι.	{ 1. Δίδονται, δίδονται, δίδονται. P. δίδόμεθα, δίδομαι, δίδονται.
	{ 2. Διδώμαι, δίδω, δίδωται. Διδόμεθα, δίδομαι, δίδονται.
παρά.	{ 1. Εδιδόμην, ἐδίδου, ἐδίδουτο. ἐδιδόμεθα, ἐδίδομαι, εδιδόντο.
	{ 2. Διδόμην, δίδω, δίδωτο. Διδόμεθα, δίδομαι, δίδονται.
	{ 1. Εδόμην, ἔδοσ. ἢ ἐδιδόμην.
Αἰεί.	{ 2. Δώμαι, δώ. ἢ δίδωμαι.
	{ 3. Δόμην, δώ. ἢ δίδωμην.
ἄπο.	{ δίδου, δίδομαι. δίδομαι, δίδομαι.
	{ δώ, δώ. δώ, δώσασ.
Αἴτιον.	Δίδεται, δίδεται.

Μετοχ. Διδόμενον, δίδομένη, δίδομενον. Δόμενον, δόμενη, μένον.

Zōnyumi lungo Activè.

Εἶναι. 1. Ζώνυμι, ζώνυμι, ζώνυμι. P. ζώνυμι, ζώνυμι, ζώνυμι. I. ύναι.

παρά. Εζώνυμι, ἐζώνυμι, ἐζώνυμι. ἐζώνυμι, ἐζώνυμι, ἐζώνυμι.

ἄπο. Ζώνυμι, ζώνυμι. ζώνυμι, ζώνυμι.

Αἴτιον. ζώνυμι.

Μετοχ. ζώνυμι, ζώνυμι, ζώνυμι.

Passivè.

Εἶναι. Ζώνυμαι, ζώνυμαι, ζώνυμαι. P. ζώνυμεθα, ζώνυμαι, ζώνυται.

παρά. Εζώνυμι, ἐζώνυμι, ἐζώνυμι. ἐζώνυμι, ἐζώνυμι, ἐζώνυμι.

ἄπο. Ζώνυμι, ζώνυμι. ζώνυμι, ζώνυμι.

Αἴτιον. ζώνυμι.

Μετ. ζώνυμι, ζώνυμι, ζώνυμι.

DE PRÆPOSITIONE.

Decem & octo sunt præpositiones, ἐν, ἐν, ἐς, σὺν, ἄπο, ἀπὸ, ἀπὸ, ἀπὸ, ἀπὸ, ἀπὸ, ἀπὸ.

Διὰ, κατὰ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ.

Ἀνὰ, διὰ, κατὰ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ.

Εκ, vel ἐξ, ἀπὸ, ἀπὸ, ἀπὸ, ἀπὸ, ἀπὸ, ἀπὸ, ἀπὸ, ἀπὸ, ἀπὸ.

Ἐς, vel εἰς, accusativo.

Ἐν, σὺν, sexto casui.

παρὰ, παρὰ, ἀπὸ, ἐπὶ, ὑπὸ, omnibus.

DE ADVERBIO.

Aduerbia qualitatis à genitiuo plurali formantur v, in σ.
 vt καλῶν, καλῶς.

Aduerbia in σε, ζε, δε, locum ad quem designant. in δι, & ε, locum in quo. in δεv locum ex quo.

ANNOTATIONES AD NOMINA.

Sunt multa nomina irregularia, quorum primum locum obtinent reges nominum, quæ falso pronomina dicuntur, qualia sunt,

Sing. Εγὼ, ἐμῆ, ἐμοί, ἐμέ. D. νῶ, νῶν. P. ἡμῆς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμῶς.

Sing. Σὺ, σοί, σέ. D. σφῶ, σφῶν. P. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμῶς.

Sing. ἔ, οἱ, ἐ. D. σφε, σφῖν. P. σφεῖς, σφεῶν, σφῆσι, σφεῶς.

Attici etiam parisyllaba in σ, & ων flectunt per ας, & ων, seruantq; semper ω, cum consonantie articuli. vt μενέλεως, εὐγεων.

Nomina propria Dorica in σ, circumflexa tollunt σ, in declinatione, quam mutant in σ, in Accusativo, Ἰουῶς, Δομῆς.

Multa parisyllaba in οσ, vel εσ, contrahuntur in omnibus Casibus: vt πῶσ, ἔς, πῶς ἔ, πῶς ῶ, πῶον ἔν, πῶε ἔ. sic χρύσος, ἀργύρος.

Nomina crescentia in ες, si variantur per εσ, dicuntur primum ο: si per υσ, secundum υ, illa contrahuntur in Dativo singulari, & in tribus pluralibus, hæc tantum in tribus pluralibus. vt βότρους, βότρυς.

Parisyllaba in τος, & gentilia, & composita à verbis μετῶ, πλάω, τριβῶ. habent etiam rectum in A. vnde Latini dixerunt Poëta, Persa, bibliopola, in recto & vocatiuo.

Comparatiua in ων, sic contrahunt casus in α, μείζονα, μείζονα, μείζω. Plural. μείζονας, μείζονας, μείζως. Sic ἀπόλλων, ποσειδῶν.

Βοῶς, βοῶς, βοῶ, ἑῶς ἢ βοῶν, ἑῶδ. Pl. βῶες ἢ βῶς, ἑῶ.

Πολύς, πολλῶν, πολὺ. Genitiuo, πολλοῦ, πολλῆς, πολλοῦ. in Accusativo & Vocativo singul. seruat u.

Μέγας, μεγάλης, μέγα. Genit. μεγάλης, μεγάλης, μεγάλου. Accusativo μέγαν.

Πατήρ, πατέρ & καὶ πατρός, πατέρι & πατρί. Dativu plur. πατέροισι. Sic μήτηρ, θυγάτηρ, γαστήρ.

Ἄνθρωπος, ἀνδρῶν & ἀνδρός, ἀνέει, ἀνδρῶν, ἀνέρα, ἄνδρα. Ζῷον, ζῴων, ζῷον, ζῷον.

Μέλις, μέλαινα, μέλαν, χαρίεις, χαρίεσσα, χάριεν.

Comparatiuorum & superl. formatio.

A nominibus in ο, fiunt comparatiua & superlatiua ε, in τερ & πατ. Sed si ante ο, sit breuis, ex ο. sit ω.

A nominibus in υς, in ὑτερ & ὑπατ. A nominibus imparisyllab. à neutra terminatione in σερ & σατ.

Ἀγαθός, ἀμείνων sine superl. ἀρείων, ἀεὶς & βελτίων, βέλτερος & κρείττων, κρέσσος & λῶτων, λῶς & ἀγαθώτατος.

Καλός, καλλίων, κάλλιστος. Αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἰσχιστος. Ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἐχθιστος. Ράδιος, ῥάων, ῥᾶς & Φίλος, φίλτερος, φίλτατος, & φιλωτέρως, φιλωτάτως. Λαλός, λαλίστερος, λαλίστατος. Μέγας, μέγιστος, μέγιστος. Πολύς, πλείων & πλείων, πλείως. Μικρός, ὀψέρος, ὀπάτος. vel compar. ἐλάττων, ἥτων, μείων. superl. ἐλάχιστος.

ANNOTATIONES AD VERBA.

Hæc ferè sunt circumflexa quæ faciunt futurum in ἔσω, Αἰδέω, ἀρέω, ἔω, γενέω, ὀλέω, πονέω, τελέω, ζέω, αἰδέομαι, αἰνέω, ἀχθίζομαι, δέω, καλέω, κορέω, πεδέω, φορέω, φρονέω.

Hæc mittunt in ἄσω. Αὐξάνομαι, ἀραίνομαι, γελᾶω, δρᾶω, ἐλάω, ἐράω, θλάω, κλάω, σπάω, φλάω, φοράω, χαλάω. Et quæ habent ε, aut ι, ante α; ut ἔαώ, ὀπάω. Sed περάω, & πειράω in ἄσω, & ἴσω.

Hæc mittunt in ὄσω breuiter: ὀμῶω, ὀρῶω, βῶω. Βέλομαι, δέομαι,

δέομαι, έρομαι, κήδομαι, διχομαι, φείδομαι, futur. ήσομαι, vt si essent in ω.

Βλάπτω, κλύπτω, κρύπτω, in medio praterito, & Aoristo assumunt C. Sed Βάπτω, & σκάπτω, φ.

Ex verbis in ζ. hac faciunt futurum in Ξω. Αιάζω, ἀλαλάζω, ἀλαπάζω, θρυλλίζω, κράζω, ὀλολόζω, ὀμώζω, παίζω, ρέζω, σενάζω, σηγίζω, σίζω, σφάζω, τρίζω. Sed Casάζω Ξω, & σσι.

Ex duplici η, vel ω, hac faciunt futurum in σω, Ερέσω, ιμάσσοι, λεύσω, πάσσω, πωνώσω, & παράσω pro vendere.

Hac non mutant α, in praterito. αῶ, αῖω, ἀνδέλω, ἀνδίζομαι.

Hac incipientia ab ε, augentur per ει. ἔχω, ἔπομαι, ἔλω, ἔσιάω, ἔσσω, ἔω, ἔλκω, ἔρπω, ἔρπιζω, ἔρωτάω, ἔζω, ἔρτάζομαι, ἔδω, ἔδιζω, ἔρύω, ἔπω, ἔρέω, ἔσηκω.

Hac non mutant οι. Οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπέλω, οἰμῶ, οἰνῶ, οἰνίζω, οἰσρῶ, οἰῶμαι, οἰκίζω, οἰακορομῶ, οἰακοσρῶ, οἰδαίνω, οἰκερῶ.

Composita à δις, & ευ: & cum prepositione mutante simplicis significatum augentur in medio: vt κατ' ἔγεσθην: excipiuntur περι, & παρ.

DE VERBIS DEFICIENTIBVS.

Non transeunt vltra primum infectum verba in Βω, si precedat ε, aut in ειω, υω, εδω, υδω, λδω, ρδω, vt φέρω, ὀφείω, φαίνω, ἀγώ, κιάω, τελείω, μινύδω, ἔλδω, σπένδω, κωλίνδω. Adde his ἐρέχθω, σπέζω. Item Verba in ω precedente muta & liquida: vt μέλω, δακνω. Cui: additur futurum δήξω, & aorist. ἔδακον. Item μαρμαίρω cum similibus.

Finita in αρω non transeunt vltra primum infectum. Sed tamen assumunt alia tempora, vt si essent in έω: vt ἀμαρτάνω ἀμαρτέω, ἡμαρτηα, ἀμαρτήσω, aorist. ἡμαρτον. Πῦ μανθάνω, ἀμαθέω, ἀνδάνω ab ἀδω, λαμβάνω ἀλήθω, λανθάνω ἀλήθω & c.

In σκω item non transeunt ultra primum infectum, sed accipiunt alia tempora, ut si essent in ω purum; ut γηράσκω, ἀγηρέω. εὐρίσκω ab εὐρέω, ἀλίσκομαι ab ἀλώω. γινώσκω ἀ γινώω. Διδράσκω ἀ διδρέω. αορ. διέδραον, partic. διαδράς.

morior. Αἰδέσθω, quasi ἀ θάνο. μ. θανάμηναι, ἢ πεθνήσομαι, π. τέθνηκα. αορ. ἔθανον, imper. τέθναδι, insju. τεθνήμηναι, part. τεθνηκώς, ἢ τεθνήκως.

Anomala in υμι.

frango. Ἀγνυμι, μ. ἀξω. π. ἦχα. Att. ἔαχα. Parel. ἦξα, Att. ἔαχα
induo. Αἰσιένυμι, μ. ἀμύεσσι, π. ἡμύεσμαι.
perdo. Απολύω, ἢ ἀπολύμι, μ. ἀπολέσω ἢ ἀπολώ. π. ἀπόλεχα.
Att. ἀπολόλεχα. μ. π. ἀπώλα, Att. ἀπέλωλα. Parel. ἀπόλεσα, μ. ἀπολώμην.

miscuo. Μιγνύω, ἢ μίγνυμι, μ. μίξω. αβ. ἐμίχην.
figo. Πηγνύω, καὶ υμι. μ. πήξω. μ. π. πέπηχα. αβ. ἐπέχην.
tumpo. Ρηγνύω, ἢ υμι. μ. ρήξω. μ. π. ἔρρωχα. αβ. ἔρράχην.
auro. Ουνύω, ἢ υμι. μ. ὀμύσω. π. ὀμύοχα. Att. ὀμύμοχα.
extinguo. Σβεπύω, υμι. μ. σβέσω, ἢ σβήσομαι. αβ. ἐσβην.
aperio. Πετανύω, ἢ υμι. μ. πετάσω. π. πέπηχα.
miscuo. Κερανύω, ἢ υμι. μ. κέρασω. π. κέρεμαι.
valeo. Ρορνύω, ἢ υμι. μ. ρώσω. π. ἔρρωμαι. αα. ἔρρώδην.
nascor. Φύω, ἢ υμι. μ. φύσω. π. πέρυχα. αβ. ἔρυν. μετ. εὐς εὐώτ.

Anomala ordine Alphabetico.

duco. Ἄγω. μ. ἄξω. π. ἦχα. Att. ἀήχα. αβ. ἦχον. Att. ἦχαρον.
miror. Ἄγμαι. μ. ἀγάσομαι. π. ἦσμαι. αα. ἦγάδην. μαα.
ἠγασάμην.
tollo. Ἐίρω. ὦ. μ. εἰρήσω. π. ἠρήκα. αβ. εἶλον.
eligo. Αἰρέωμαι. οδμ. μ. αἰρήσομαι. π. ἦρημαι. αα. ἠρέδην, μεβ.
εἰλόμην.
doleo. Ἀχθόμαι. μ. ἀχθήσομαι. ἢ ἀχθίσομαι. αα. ἠχθέδην.
gradior. Βαίνο. μ. βήσομαι. π. βέθηκα. αβ. ἐβην. μετ. βάς, βάστ.

iacio. Βάλλω. μ. βαλώ. π. βέβηκα. αβ. ἔβαλον.

volo	Βύλομαι. μ. βολήσομαι. π. βεβύλημαι. αα. ἐβυλήθην.
viuo	Βιώω. ᾧ. μ. βιώσω. π. βεβίωκα. αβ. βέβιον. μετ. βιούεις, βιοούτος.
duco vxoῤ	Γαμείω. ᾧ. γαμήσω. π. γαγάμηκα. αα. ἐγαμηα.
fio	Γίνομαι. καὶ γίγνομαι. μ. γενήσομαι. π. γεγέννημαι. αα. ἐγε- νησάμην. μαβ. ἐγενόμην. μπ. γέγονα.
diuido	Δαίω. μ. δάσω. π. δέδασμαι.
scio	Δαίω. μ. δαίω. π. δεδάημαι. αβ. ἐδάην.
ligo	Δέω. μ. δήσω. π. δέδεμαι. αα. ἐδέθην.
rogo	Δέομαι. μ. δεύσομαι. π. δεδέημαι. αα. ἐδεήθην.
mordeo	Δάυνω. μ. δήξω. π. δέδηχα. αβ. ἔδακον.
timeo	Δείδω. μ. δείσω. π. δέδεικα. μπ. δέδοικα. Ἰονικῶς δέδεικα.
videor	Δοκέω. ᾧ. μ. δόξω. π. δέδοικα.
possum	Δυνάμηναι. μ. δυνήσομαι. π. δεδυνήμαι. αα. ἐδυνήθην.
video	Εἶδω. μ. εἶσομαι, καὶ εἰδήσω. μπ. εἶδα. μ. ὑπερσ. ἤδεν. αβ. εἶδον, καὶ ἴδον ἄρος. Ὅς. εἰδείην. ᾧ. ἔναι.
dico	Εἶρω. μ. εἶρω. π. εἶρηκα. π. π. εἶρημαι. αα. ἐρρήθην, καὶ ἐρρέθην. μετ. ῥηθεῖς, ῥηθέντες. αα. εἶπα. αβ. εἶπον. ἄρος. εἰπέ, εἶπάτω. opt. Ὅς. εἶποιμι. ω. εἶν. ᾧν.
venio	Ἔρχομαι. μ. ἐλεύσομαι. μ. π. ἐλήλυθα. αβ. ἤλυθον καὶ ἤλθον.
interrogo	Ἔρομαι. μ. ἐρήσομαι. μαβ. ἤρηνην.
habeo	Ἔχω. μ. ἔξω καὶ χήσω. π. ἔρηκα. αβ. ἔχον. ἄρος. χέσει καὶ χέσει. π. π. ἔρημαι. αα. ἐχέθην. μαβ. ἐχρήμην.
volo	Θέλω. μ. θελήσω, καὶ ἐθέλω. μ. ἐθελήσω.
sepelio	Θάπτω. μ. θάψω. αβ. ἐτάφην.
volo. as	Ἰτταμαι. μ. πήσομαι, αβ. ἐπήην. μετ. πήεις, πήαντες.
venio	Ἰνυομαι, μ. ἴξομαι. π. ἴξομαι. μαβ. ἰνήμην.
vro	Καίω. μ. καύσω. αα. ἐκάη. αβ. καύην.
fleo	Κλαίω. μ. κλαύσω, καὶ κλαύσω.
clango	Κλαίω. μ. κλάξω, μπ. κέκληχα.
voco	Καλέω. ᾧ. μ. καλέσω, καὶ καλώ, π. κέκληκα.
sedeo	Καθέζομαι, μ. καθεδέσμαι, καὶ κάθημαι, μ. καθήσομαι.
occulto	Κρύπτω. μ. κρύψω, αβ. ἐκρύβην.

GRAMMATICA GRÆCA

puogo	Μάχομαι, μ. μαχῶμαι, κ̄ μαχέσομαι, κ̄ μαχήσομαι.
cuo	Μέλομαι, μ. μελήσω, μπ. μέμληα.
maneo	Μένω, μ. μένω, π. μεμένηκα. αα. έμνενα.
memini	Μνημονεύω, μ. μνημονόσω, κ̄ αναμνήσομαι, π. μέμνημαι, αα. έμνήθην.
puto	Οίομαι, κ̄ οἶμαι ὡδατ. ὀμίω, μ. οἰόσομαι, αα. ὠήθην.
abeo	Οἶχομαι, μ. οἰχήσομαι, π. οἰχόκα, μαβ. ὠχόμιω.
abeo	Όφείλω, μ. ὀφειλήσω, κ̄ ὀφλήσω, π. ὀφληκα. αβ. ὄφελον, κ̄ ὄφλον.
patior	Πάσχω, μ. πέσομαι, μπ. πέπονθα, αβ. έπαθεν.
bibo	Πίνω, μ. πῖνω, κ̄ πίομαι, π. πέπωκα, αβ. έπον. φροσ. πί- σι, κ̄ πῖε.
edo	Πίπλω, μ. πισομαι, π. πέπωκα. αβ. έπουν.
fluo	Ρίω, μ. ρεύσω, κ̄ ρύσω, π. έρρύηκα, αβ. έρρύην.
tuo	Σεύομαι, αα. έστια, ππ. έσυμαι, αα. έσύθην.
libo	Σπένδω, μ. σπείσω.
seco	Τέμνω, μ. τεμῶ, κ̄ τμήσω, κ̄ τμήξω, π. τετέμηκα, αβ. έπι- μιον, κ̄ έπιμιον, κ̄ έτμαρον.
επιτο	Τρέχω, μ. θρέξω, κ̄ δεσμομαι, π. δεδράμηκα. αβ. έδραμιον.
ratio	Τίτω, μ. τέξομαι. μπ. τέτοκα, αβ. έτεκον. ααπ. έτέχθην.
uoto	Τρώω, μ. τρώσομαι, κ̄ φαρομαι, κ̄ φάρμαι. αβ. έτερον, κ̄ έφαρον.
promitto	Υπαχθῆναι, μ. υποχρήσομαι, κ̄ υποσῆσομαι, αβ. υπήσην, ππ. υπέχθην, αα. υπεχέθην. μαβ. υπεχόμιω.
fero	Φέρω, μ. ὀσω, π. ενήνοχα, αα. ηνεγα, αβ. ηνεγον, ππ. ηνε- γμαί, αα. ηνεχθην.
tabesco	Φθίνω. μ. φθίω.
horreo	Φρίπω. μ. φρίζω. π. πέφεικα.
fundo	Χέω. μ. χεύσω. αα. έχουσα, κ̄ έχουα, κ̄ έχσα.
gaudeo	Χαίρω. μ. χαίρησω, κ̄ χαρήσομαι. αβ. έχάρην.
pello	Ωθίω. ὠ. μ. ὠσω, κ̄ ὠθήσω. ππ. ὠσομαι.

De verbo ἐμί sum.

Έρες.	{	1. Εἰμι, εἶς ἢ εἴ, ἐστὶ. P. ἐσμέν, ἐσθε, εἰσὶ
		2. ὦ, ἦς, ἦ. ὦμεν, ἦτε, ὦσι.
παράτ.	{	1. ἦν, ἦς, ἦ. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
		2. εἶην, εἶης, εἶη. εἶμεν, εἶητε, εἶσαν, ἢ εἶεν.
καρσον.		ἦμιν, ἦσο, ἦτο. P. ἦμεθα, ἦδε, ἦντο.
Μελλ.	{	1. ἔσομαι, ἔση, ἔσθ. ἢ ἔσαι, ἐσομένα, ἔσθεδε, ἔσονται.
		2. ἐσοίμην, ἐσοίσι, ἐσοίτο. ἐσοίμεθα, ἐσοίθε, ἐσοίτο.
φρος.		ἔστο ἢ ἴδι. ἔσω. ἔσθε, ἔσωσαν.
Απαρ.		εἶναι.
Μετο.		ὦν, ἔσα, ὄν.

De verbo εἶμι, co. quod & ἴμι.

Præsens. εἶμι, εἶς, εἴ. P. ἴμεν, ἴτε, ἴασθ.

Med. præf. ἦα, vel ἦα.

Plusquam. ἦεν.

Fut. εἶμι. vt præfens.

Aorist. ἴον, ἴες, ἴε, ἴεσθ.

Imperf. ἴδι, ἢ εἴ ἴτω, ἴτωσθ. Infin. εἶναι, ἢ ἴεναι.

De verbo ἴσμι. scio.

Præt. ἴσμι, ἴσθς, ἴσθη. P. ἴταμεν, ἴτημεν, ἴσθε, ἴσθεσθ.

Imperf. ἴσθη, ἴσθης, ἴσθη. ἴσαμεν, ἴσθε, ἴσθα, ἢ ἴσθησαν.

Imper. ἴδι, ἴσω. ἴσθε, ἴσωσαν.

Part. ἴσας, ἴσαντθ.

De constructione.

Nominatiuus semper erit ante omne verbum, serusta concordia. Sed ἀμφο, & δύο dualia sæpius habent plurale verbum. Et Atticè neutra pluralia singulare verbum exoptant: vt ζῶα τρέχει.

Genitiuus à nomine substantiuo vel à præpositione pendet, aut à quibusdam aduerbiis: à verbo nunquam, aut ab adiectiuis nominibus. Nam in illis: Integer vita, sceleris purus, lassus viarum, plenus rimarum, vacuus laboris: & in verbis copia & inopia, deest EK.

vide

vide Vergaram lib. 3. cap. 9. & 21. In omnibus distributivis, comparativis, & superlativis deest ΕΠΙ, vel ΠΕΡΙ. In verbis sensus (si sit genitivus) deest accusativus aliquis: vt ἀκούω τὸ φωνῆς, audio sonum vocis. Verba Apollonij sunt: πίνω τὴν ὕδατα, & ἀρούμεα, ὅταν ἀπὸ μέγῃ πίνω: ὅταν ὄλον πίνῃ τις τὸ ὕδωρ συντάσσεται αἰπαπικῆ. Sape deest μέγῃ: vt ἔλαβε ποδῶς. Prepositio adiuncta verbo saepe suum casum retinet: μετέσι ἐμῶ, interest mea negotia. In genitivis, qui falso dicuntur absoluti, deest ΕΠΙ. Demosthenes sape ἐπὶ ἀρχοντῶ Μυσιφίλων. Adverbia quadam genitivum regunt, quia tunc pro nomine capiuntur: vt ἐνεκα, χάριν, ἐγγύς, πόρρω, μετὰ, ἐκτός, ἔξω, ἀχει, μέχει, ἕως, πληθῶ, ἀνω, κάτω, ὅλις, &c.

Dativum nulla verba, nullaque nomina regunt, sed cuius orationi per modum acquisitionis aptè iungitur: vt seruo regi. s. seravitatem.

Accusativum regunt omnia verba (passivis & substantivis exceptis.) In illis verò fractus membra, albus dentes, frangitur membra, studui duas horas, pendet libras triginta, patet vlnas tres, & similib. deest ΚΑΤΑ. Sic in illis, Posco te veniam, doceris artes. Nullum enim verbum duos diverse rei potest regere accusativos.

Vocativus omnino non regitur, sed rem tantum ostendit, cum qua sermonem communicamus.

Sextus casus (nec enim illo Græci carēt) semper à præpositione pendet, vt σὺν μέσσις, Musis fauentibus: σὺν ὄπλοις cum armis: ἐν καιρῶ, in tempore. Falso docent aliqui Græcos certe sexto casu: quod falsum esse multis argumentis potest ostendi, ex quibus accipe paucula. Cic. Attic. lib. 1. Qua ποδοδείξ, quasque historias de ἀμαλθεία habes? ibid. lib. 4. in πολιτείᾳ. ibid. lib. 10. ἀ γυλοποιεία mea. ibid. lib. 16. nunquam in maiore Στογείᾳ fui. Ibid. prudentia cum ἐυματείᾳ. Ibid. ἐν πολιτικῶ genere. idem lib. 3. ad Q. Frat. Iam Στοδικριῶν nihil alius. idem

idem lib. 6. famil. Non enim sciunctus locus est à philologia,
 & quotidiana συζητήσει. Inuenal. Penelope melius, melius
 torquetis Arachne. I nunc & σὺν θεῶ, & ἐν ἑποῖν crede esse
 datiuos.

De relatiuis.

Relatiuis Græci vt Latini vtuntur: sed non raro relatiua
 Græcè trahuntur ab antecedentibus, aut contra: etiam si ver-
 bum aliter poscere videatur: vt vtor libris, quibus habeo:
 ipsum quem queris, ego sum. Neque solum in relatiuis, sed a-
 libi sæpè, casus trahitur à casu: vt, non vacat mihi esse quieto:
 est tibi nomen Petro: Timeo fratrem, ne intus fiet. pro frater.

De verbis.

Verbum omne (iuxta Platonis & Aristotelis sententiam)
 nominatiuum habet, aut aliquid illius vice. Quod si supposi-
 tum defuerit, ex ipso verbo debet elici, vt precipit Apollonius:
 vt pluit. s. pluuia: tædet me ciborum .i. tedium ciborum me
 tædet, vel tenet.

Actiua verba aut in varios transeunt accusatiuos: vt amo
 literas, prata, venationem: aut in vnum tantum cognata si-
 gnificationis: vt gaudeo gaudium, viuo vitam, seruiio serui-
 tutem; sic egeo, indigeo. Et cum dicis, certo tecum, vel tibi,
 deest certamen.

Passiua omnia suo tantum supposito contenta sunt: vt vir-
 tus laudatur. Si verò additur genitiuus cum ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ,
 casus præpositionis, non passiuorum dicetur.

δοξα τῶ θεῶ.

